

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zastrzeżenia zgłoszone przez umawiające się strony przy ratyfikacji KWUS⁽¹⁾ na podstawie art. 55 ust. 1 lit. a) KWUS – a mianowicie zgłoszone przez Republikę Federalną Niemiec przy złożeniu dokumentu ratyfikacyjnego zastrzeżenie dotyczące lit. a), zgodnie z którym nie jest ona związana art. 54 KWUS, „jeśli czyny, któr[ych] dotyczy zagraniczny wyrok, miały miejsce w całości lub w części na jej] własnym terytorium [...]” – nadal obowiązują po włączeniu dorobku Schengen w ramy Unii Protokołem z Schengen dołączonym do traktatu z Amsterdamu z dnia 2 października 2007 r., utrzymanym w mocy Protokołem z Schengen dołączonym do traktatu z Lizbony? Czy wyjątki te stanowią proporcjonalne ograniczenia art. 50 karty⁽²⁾ w rozumieniu art. 52 ust. 1 karty?
- 2) Jeżeli powyższe nie ma miejsca:

Czy zawartą w art. 54 KWUS i art. 50 karty zasadę *ne bis in idem* należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona ściganiu podejrzanego w jednym państwie członkowskim – tutaj Republice Federalnej Niemiec – gdy postępowanie karne wszczęte przeciwko tej osobie w innym państwie członkowskim – tutaj Rzeczypospolitej Polskiej – zostało umorzone przez prokuraturę – bez wykonania obowiązków nałożonych tytułem sankcji i bez szczegółowego dochodzenia – ze względów faktycznych w wyniku braku wystarczającego podejrzenia popełnienia czynu i może być ponownie wszczęte tylko wtedy, gdy stały się znane istotne, wcześniej nieznanne okoliczności, przy czym jednak takie nowe okoliczności nie mają miejsca w niniejszej sprawie?

⁽¹⁾ Konwencja wykonawcza do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 roku między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, Dz. U. 2000, L 239, s. 19.

⁽²⁾ Karta praw podstawowych Unii Europejskiej, Dz.U. 2014, C 326, s. 391.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Bruxelles (Belgia) w dniu 10 listopada 2014 r. – David Bradbrooke przeciwko Anna Aleksandrowicz

(Sprawa C-498/14)

(2015/C 016/29)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Bruxelles.

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: David Bradbrooke.

Druga strona postępowania: Anna Aleksandrowicz.

Pytania prejudycjalne

Czy wykładni art. 11 ust. 7 i 8 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem brukselskim IIa”) można dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie:

- uprzywilejowywało specjalizację sądów w sytuacjach bezprawnego uprowadzenia dziecka przez rodzica w odniesieniu do postępowania przewidzianego przez te [przepisy], nawet gdy przed zwykłym sądem toczy się już postępowanie co do istoty sprawy dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej względem dziecka?
- odebrało sądowi, przed którym toczy się postępowanie co do istoty sprawy dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej względem dziecka, kompetencję do wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie pieczy nad dzieckiem, mimo że zarówno w kontekście międzynarodowym jak i w kontekście wewnętrznym jest on właściwy do orzekania w kwestiach odpowiedzialności rodzicielskiej względem dziecka?

⁽¹⁾ Dz.U. L 338, s. 1.